

Josep Piera

El temps trobat

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

Volare, oh, oh!

Melodies amables en nits de gesmils
on uns ballaven i altres miraven,
i els músics tocaven i el món girava
mentre els xiquets jugaven i corrien
atrotinats entre les taules dels bars.

POÈTICA

Poesia: paraula
feta una música que emociona.
Poema: partitura
de paraules que el lector interpreta.

A TAULA

A taula tinc un ram de roses roges
en un vas verd. El ram em regalava
la joia jove, la gràcia alegre, fins fa no res.
Ara... Ara en veig els pètals caiguts
a taula, al voltant del vell rellotge
que diu silenciós que passa el temps.

De colp, en sec, un pètal místic cau
calladament, com un sospir de dol.
Una taca de sang marcida a taula.

Remire el ram. N'evoque el goig lluent
de fa no sé si minuts o mil·lennis.
Un ram de roses roges que s'assequen
ho diu i ho calla tot en un instant.
Diu la decadència de les coses.
Calla el rítmic silenci del tic-tac.

Davant del ram de roses ja marcides,
recordar-ne el perfum és pur plaer.
El perfum no es mustia com la flor.

CORREU ELECTRÒNIC

*Què és el desig, que m'ha fet rosegar
els pinyols de les olives del seu plat?*

MANUEL FORCANO

Què és el desig? I la imatge interrogant
amb què et respons, volgut amic de lluny,
expressa la part animal i alhora amarga
que només sap dictar la poesia: el desig!

El desig és allò que ens mou i ens salva,
que ens condemna també, ai!, i ens derrota;
que ens permet arribar al cim lluent,
com ens fa caure al fons del goig més foc.

Del desig ve la vida; i la vida,
com deien, diuen i diran els savis
antics, presents i futurs, té de tot:

plaers fantasiejats i aconseguits,
records amats de bells cossos perduts,
delers, dolors, delits, deliris, dols.

PAISATGE AMB RUÏNES

Qui mira un temple enderrocant i veu
només pedres corcades en un erm:
columnes que no sostenen cap cel...

Què busca, què troba, què sent?
Sense passat ni memòria de res
no aprendrà mai que som temps.

ALEXANDRIA

L'aire alexandrí se t'endú
entre meravelles, amic.
Assaboreix-ne els dàtils,
llepa'n les tendres asprors,
tasta'n, golós, la mel
i llança'n lluny els pinyols.
Aprofita aquest temps
que la joia et regala i beu
de les copes perfumades
que t'ofrenen els déus.

Company de tants volers,
amic amat dels mots,
el goig és ara teu.

EL POETA

Veig el vell passejant d'Alexandria
amb bufanda i ulleres,
que mira lluny endins i mar enllà.

Què mira?

Mira

un bust corcat d'estàtua
que uns mariners treuen de la mar;
mira

la fruita fresca i el peix lluent
que ompli uns bancs de fusta del mercat;
mira

les taronges que vol vendre un xiquet;
mira

passats preciosos on no hi ha res davant.

Mira

un somrís dolç que ompli l'instant de llum.

Mira...

Què mira el vell poeta alexandrí?

Un grell de mandarina s'ha fet bes.

El poeta mira la gràcia que s'escapa,
el bell treball cruel del pas del temps.

INSTANT GREC

El mar. L'estiu. Onades.
Somie Grècia als teus ulls.
Dos xiprers esvelts amb parres
d'on pengen raïms madurs.
Els xiprers són verdes flames
al cel. Glòria antiga en la llum.